

Any 31, núm. 3. Diumenge II de durant l'Any, 17 de gener de 2010

Divendres vinent, 22 de gener Festa de Sant Vicenç

20.15 h : Celebració de l'Eucaristia,
presidida pel Sr. Rector
i, tot seguit, interpretació del
Rosari Pastoril

EL ROSARI PASTORIL. El Rosari Pastoral des de sempre ha estat molt vinculat amb la festa de sant Vicenç. Tenim notícia documentada històricament, a la revista *El Sarrianés*, que ja al 1897 el poble de Sarrià el cantava per solemnitzar la diada del sant patró.

EN EL CENTENARI DE LA MORT DE FRANCESC DE P. FORNS I SABATÉ. Amb motiu del centenari de la mort de Francesc de Paula Forns i Sabaté (1824-1910), violinista i compositor del *Rosari Pastoril*, enguany interpretarem, a part d'aquesta obra seva, tres peces seves més: *Benedictus Dominus Deus Israel*, *Ofertorio* i *Benedictus*. Reprenem així una tradició més que centenària. Efectivament, ja el 22 de gener de 1884, amb motiu de la festa del màrtir Vicenç, membres de la Capella de Música de la Catedral Basílica de Barcelona (i, entre ells, en Francesc Forns), dirigits per Josep Marraco, van interpretar un "Credo" que Forns havia dedicat a l'església de Sant Vicenç de Sarrià. Llavors, Francesc Forns va rebre l'agraïment i el reconeixement del poble sarrianenc. El divendres, 116 anys més tard, l'homenatjarem novament en ocasió del centenari de la seva mort.

EL GRUP DE CONFIRMACIÓ. La foto ens mostra el grup de joves que es preparen per a rebre el sagrament de la Confirmació i donar un pas endavant en el camí cristià del seguiment de Jesús. Cada dimarts, sense falta, es realitzen activitats, col·loquis i pregàries per a la seva formació, acompanyats per Mn. Carles. Per la seva banda, Mn. Manel prepara per als sagraments de l'Eucaristia i la Confirmació a dues joves d'una trentena d'anys.

PASTORAL DE LA SALUT. Dimarts vinent, a les 10,30 del matí, tindrà lloc la reunió mensual a la rectoria.
CASAL DEL BEAT PERE TARRÉS. També dimarts vinent, reunió de les associades, a les sis de la tarda, al Centre Parroquial.

NOTÍCIA DEL MATRIMONI FERRER-LÓPEZ, EN MISSIÓ A HAITÍ. L'Agustí i la Paloma, així com les seves dues filles Sofia i Paz, família de la nostra parròquia pertanyents al Moviment Neocatecumenal i que des de fa uns quatre anys es troben en missió a Haití, han sobreviscut a la tragèdia i estan sans i estalvis. Mn. Manel es va interessar de seguida per aquest matrimoni amic.

Missa: Feiners: 8:00, 10:00 i 20:15. **Horari d'estiu:** Dissabtes i Vigílies de festa: 18:00 i 20:15. **Diumenges:** 8:30, 10:00, 11:30, 13:00 i 20:15. **Confessions:** dies feiners de 8:45 a 10:00 i de 19:45 a 20:00, i un quart d'hora abans de les Celebracions dominicals. **Despatx Parroquial:** dilluns, dimecres i divendres, de 17:30 a 20:00 (exceptuant festes i vigílies de festa). **Càritas Parroquial:** (entrant per c/ Arquitecte Mas, 3). Dimecres, de 9:00 a 12:00. Tel: 93 203 03 39. **Adreces:** Rectoria i Despatx parroquial – c/ Rector Voltà, 5. 08034 – Barcelona. Tel: 93 203 09 07. **Centre Parroquial** – c/Pare Miquel de Sarrià, 8. Tel: 93 203 97 72. **Web:** www.parroquiasarria.net. **Mail:** santvicenc@parroquiasarria.net

EL VALOR “PARRÒQUIA”

La parròquia no és una entitat administrativa

La proximitat de la festa de sant Vicenç màrtir em suggereix aquesta senzilla reflexió sobre el que anomeno “el valor *parròquia*”. Pot succeir que la pols del temps ens hagi acostumat a no percebre-la justament, amb tot el valor –tan positiu– que representa, sobretot després del Concili Vaticà II. D’una visió territorial i juridicoadministrativa, visió que encara predomina en alguns ambients, el Concili propugnà la visió de **“porció de fidels que fan visible l’Església”**. És a Joan Pau II a qui devem una explicació ancorada en el concepte i la realitat de “comunió eclesial”, l’expressió més visible i immediata de la qual es troba en la “parròquia”. El beat Joan XXIII deia d’ella que és com la *font del poble* a la qual tots acudeixen per calmar la set. Una parròquia, en efecte, es caracteritza per ser una presència d’església acollidora i oberta envers tots els qui viuen al seu entorn.

El valor de la plena comunió

No és necessari que redescobrim novament quin és el veritable rostre de la parròquia? La parròquia és la comunitat bàsica eclesial, encara que la realització bàsica i primària de l’Església és la diòcesi, presidida pel bisbe. Presidida per un prevere en nom del bisbe, el “valor” de la parròquia deriva de la seva plena comunió amb el pastor diocesà, no per les opinions o estils particulars d’algunes persones, sigui el rector o algun determinat grup. Enmig d’un territori, la parròquia no és una mera entitat administrativa, ni el seu rector el director d’una entitat. Ell, en efecte, és veritable “pastor propi” i actua en nom del pastor diocesà. D’aquí el seu caràcter fonamentalment apostòlic i la necessitat de viure una comunió ben fraternal, més enllà d’afinitats merament psicològiques o, menys encara, ideològiques.

La parròquia és al servei de tots

Amb el temps, el que més agraeixo de ser rector és verificar que, pel meu ministeri, el dels altres preveres col·laboradors i el dels fidels laics que assumeixen responsabilitats concretes en diversos àmbits, l’Església està actuant aquí d’una manera personalitzada, compartint les necessitats, les alegries i els sofriments de les persones, una per una. Els grups petits, o les comunitats reduïdes, que a voltes s’autodefineixen “de base”, també tenen un seu valor, fins poden conrear una fraternitat més viscuda en l’ordre afectiu, però en ells no es mantenen de la mateixa manera els valors i les dimensions de l’Església, atès que el seu caràcter “privat” els sostreu a un nexa visible amb el bisbe, i tampoc no tenen la presència institucional de la Paraula de Déu o dels sacraments, almenys d’alguns que són fonamentals: Baptisme, Confirmació, Eucaristia, Matrimoni.

Els grups i associacions, i les entitats que conformen una parròquia, són molt importants perquè la vida eclesial s’expandeixi, i les persones que hi són creixen i maduren en la fe, i se senten com en la pròpia llar. Haurien d’evitar sempre la temptació d’automarginar-se, o de contraposar-se a la parròquia, com si aquesta els fos una realitat externa o “estranya”. La constatació de la permanència de protagonismes individuals o de grup no ajuden a unes relacions sanes. És necessari que tots se sentin ben entroncats en la vida i en els projectes de la parròquia i que cerquin el tracte i el diàleg sincers amb el rector i el bisbe. El moviment associatiu en una parròquia és indispensable, però exigeix una relació i una comunicació molt sinceres entre tots. Cal caminar junts, no ignorar-se, acréixer en actituds coordinadores, integradores, de complementarietat, sense exclusivismes, actuant amb més visió de conjunt. En una parròquia, els vasos són i han de ser comunicants!

Feligresos “a la carta”?

“L’Església existeix per a evangelitzar” (Pau VI, *Evangelii nuntiandi*, 14). La missió o la fem en nom de l’Església, sacrament del Senyor Jesús, o no és missió, la qual cosa significaria que ens estariem muntant la nostra “paradeta”. Una actitud de sospita sobre qualsevulla forma de responsabilitat i autoritat –entesa com a servei– seria un virus que destruiria el vigor evangèlic d’una parròquia. Per a evangelitzar, però, ens manca ardor i frescor evangèlics. A voltes, hom es troba amb cristians malhumorats, ressentits i fins agressius. També –en els nostres barris– la realitat ens diu que comptem amb un excés de cristians “*voyeurs*”. Ens trobem en un àmbit tan “ben proveït” que comporta l’elecció individual com a criteri pràcticament únic, i on les “comunitats” són, en definitiva, el resultat de la decisió dels individus per motius de relació personal, de formes de celebrar i de predicar, de devoció particular, etc. S’actua espiritualment “a la carta”. Amb aquestes condicions, en barris com els nostres, el resultat és que patim massa divisió, molta disgregació, una comunió feble i poca capacitat d’iniciativa apostòlica. Així, un rector pot arribar a experimentar que no siguin precisament “els de sempre” els qui li són més propers. A vegades els que serien, per definició, els més “pròxims” poden actuar com si fossin els més “distants”. I, a l’inrevés, s’esdevé que hi ha persones allunyades que connecten d’allò més bé i descobreixen el “valor *parròquia*”.

Mn. Manel Valls i Serra, rector